

Yazı-Diyanet mi Ankara Barosu mu: Hukuk kimi korur?

Kemal Göktaş: Azgınlık ve şımarıklık, bastırılması ve terbiye edilmesi gereken iki özellik. Anlaşılan, iktidar ve yandaşları ‘yaşam tarzlarına asla karışmadık’ söylemine artık gerek kalmadığını düşündükleri bir döneme girdiklerini değerlendiriyor.

28 Nisan 2020 tarihli yazı burada:

<http://www.diken.com.tr/diyanet-mi-ankara-barosu-mu-hukuk-kimi-korur/>

Diyanet İşleri başkanı, ülke salgın felaketi ile mücadele ederken ramazan ayının ilk cuma hutbesini vermek üzere kürsüye çıkmıştı.

Her gün en az yüz insanın hayatını kaybettiği koşullarda yapılan bu konuşmanın ‘toplumsal birliği’ sağlamaya, halka moral vermeye yönelik olması beklenirdi. Oysa Erbaş konuştu ve toplum bir kez daha tansiyonu yüksek bir tartışmaya sürüklendi.

Çünkü Erbaş, zina ve eşcinselliğin ‘hastalıkları da beraberinde getirdiğini’ ve kuşakları ‘çürüttüğünü’ söyledi:

Erbaş şöyle konuştu: “İslam zinayı en büyük haramlardan kabul ediyor. Lutiliği, eşcinselliği lanetliyor. Nedir bunun hikmeti? Hastalıkları beraberinde getirmesi ve nesli çürütmesidir bunun hikmeti.

Yılda yüz binlerce insan gayrimeşru ve nikahsız hayatın İslami literatürdeki ismi zina olan bu büyük haramın sebep olduğu HIV virüsüne maruz kalıyor. Geliniz bu tür kötülüklerden insanları korumak için birlikte mücadele edelim.”

Bu sözler alelade bir din görevlisi ya da tarikat şeyhinin ağzından değil, Diyanet İşleri başkanının ağzından çıkmıştı.

Başkanın konuşması ‘toplumun bir kesiminde’ büyük bir tepki gördü. İnsanlar, özel hayatları ve yaşam tarzları nedeniyle sadece aşağılandıklarını hissetmediler, aynı zamanda hedef gösterildiklerini de düşündüler ve korktular.

İşin belki de en can alıcı noktası Erbaş’ın ‘kötülük’ ifadesini kullanması ve ‘Lutiliğe’ atıf yapmasıydı. Lut kavmi, eşcinsel ilişkiler yaşandığı için Allah’ın gazabına uğradığı ‘yok edildiğine’ inanılan bir kavim.

Peki ama, Diyanet İşleri başkanının mensubu olduğu dinin gereklerini anlatmak gerekçesi, mevcut hukuk düzeni karşısında koruma görebilir mi?

Türkiye’nin halen, kağıt üstünde kalsa da bir anayasası var ve Anayasa’ya göre devletin ‘laik’, ‘demokratik’ ve ‘hukuk devleti’ olma ilkeleri var.

Laiklik ilkesi, devletin dini kurallara değil, hukuk kurallarına öncelik vermesini öngörür. O halde, bir din kuralı ile hukuk kuralı çeliştiğinde hukuka öncelik vermek Erbaş dahil, kamu adına yetki kullanan herkesin uymakla yükümlü olduğu bir anayasa kuralı.

Peki hukuk ne diyor?

Türk Ceza Kanunu’nun 216’ncı maddesine göre halkın bir kesimini, diğer bir kesimi aleyhine kin ve düşmanlığa alenen tahrik etmek veya aşağılamak suç.

Ankara Barosu da Diyanet İşleri Başkanı'nı eleştirdi ve suç duyurusunda bulundu.

Baro, Erbaş'ın eşcinselliğe ve evlilik dışı birliktelik yaşamaya ilişkin söylemlerinin bu maddeye göre suç olduğu görüşünde. Üstelik kanunlar baroya 'insan haklarını ilgilendiren' konularda dava açmaya ve suç duyurusunda bulunmaya yetki veriyor.

Sadece kanun değil, Türkiye'nin taraf olduğu Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin (AİHM) çok sayıda kararında da eşcinselliğin sapkınlık olarak görülmesine ilişkin düşünce açıklamalarının korunmayacağı belirtiliyor.

AİHM'nin 'Ejdeland ve Diğerleri v. İsveç' davasında verdiği karara göre 'eşcinselliğin toplumun temelinde ahlaki açıdan yıkıcı etkiler doğuran sapıkça bir cinsel eğilim olarak tanımlanmak' düşünce özgürlüğü kapsamında değerlendirilmiyor.

AİHM bu kararında şöyle diyor: "Toplumun belirli bir kesimini tahkir etmek, alay konusu durumuna düşürmek veya lekelemek yoluyla yapılan saldırılar ifade hürriyetinin mesuliyetsizce kullanılması niteliği taşıdığından yetkili makamların bu ifadelerle mücadele etmesi için yeterli sebep mevcuttur."

Yani AİHM, bırakın nefret söylemini, eşcinselliği aşağılayan söylemlere karşı dahi devletin tedbir alması gerektiğini söylüyor.

Türkiye'de eşcinsellik yasalara göre suç değil. Suç olarak düzenlenmesi de mümkün değil, çünkü AİHM'in yine eşcinselliği suç sayan kanunların Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'ne aykırı olduğunu belirten çok sayıda kararı var.

Ankara Barosu'nun açıklamasında bir kamu görevlisine yönelik eleştiriler var. Yargıtay, Anayasa Mahkemesi ve AİHM'in yüzlerce kararında bu tür eleştirilerin suç olmadığı yazılı. Hukuka göre, kamu adına yetki kullanan kişilerin eleştirilmesi 'demokratik bir tartışmanın' olmazsa olmaz koşulu.

Türkiye Anayasa'nın 90. maddesinin son fıkrasına göre uluslararası sözleşmeleri kanun hükmünde kabul ediyor. Ayrıca AKP'nin 2005 yılında Anayasa'ya eklediği cümleye göre insan hakları söz konusu olduğunda, kanunla uluslararası sözleşme çeliştiğinde, uluslararası sözleşmenin uygulanması gerekiyor.

O halde, kuşkusuz ki bu tartışmada Ankara Barosu haklı.

Ama bu mesele bu kadar basit bir 'kim haklı' meselesi de değil. Çünkü devleti yönetenlerin hukuk yerine dini kuralları temel alan yaklaşımları tartışmanın yeni başladığını gösteriyor.

Bakın Erbaş'a destek vermek için açıklama yapan Diyanet-Sen Başkanı Mehmet Bayraktutar şunu soruyor: "Zinanın ve eşcinselliğin zararları ortadayken insan hakları bahane edilerek bunun söylenmesine bile tahammül edilememesi neyin şımarıklığı ve azgınlığıdır."

Azgınlık ve şımarıklık, bastırılması ve terbiye edilmesi gereken iki özellik. Anlaşılan, iktidar ve yandaşları 'yaşam tarzlarına asla karışmadık' söylemine artık gerek kalmadığını düşündükleri bir döneme girdiklerini değerlendiriyor.

<http://www.diken.com.tr/diyanet-mi-ankara-barosu-mu-hukuk-kimi-korur/>